

Bohatier Ivan a cyklické úlohy

Veľmi dávno, za čias ruských cárov a statočných bohatierov, žil Ivan. Ivan túžil po jedinom – stať sa bohatierom rovnako ako jeho otec, otec jeho otca a aj všetci otcovia pred ním. V ceste stať sa bohatierom mu stáli len úlohy, ktoré musel splniť. Boli to úlohy, ktoré preverovali šikovnosť, vytrvalosť a silu. Tieto úlohy sa volali cyklické. Nie každý bol schopný ich splniť, veľa mladých mužov počas ich plnenia zlyhalo a nestali sa bohatiermi.

Každý chlapec pri narodení dostal špeciálnu krabičku, ktorá bola pri plnení cyklických úloh dôležitá, bez nej to nešlo. Táto krabička sa volala *iterátorka*. V krabičkách bolo na začiatku, pri narodení chlapca, vložené číslo jedna. Každý mládenec opatroval svoju *iterátorku*, až kým neprišiel jeho čas a nevydal sa na cestu tých najodvážnejších. Ak mládenec dokončil cyklické úlohy, číslo v *iterátorke* bolo 10 a stal sa bohatierom.

V deň, keď sa Ivan rozhodol odísť z domu, aby sa stal bohatierom, vzal krabičku *iterátorku* s jednotkou vo vnútri, rozlúčil sa s mamou a pobral sa k bráne bohatierov. Cestoval k nej tri dni. Brána bola stará a hrdzavá. „Potrebovala by nový náter,“ pomyslel si Ivan.

Z krabičky vybral jednotku a vložil ju do kľúčovej dierky. Otočil ňou. Zámok na dverách cvakol a brána sa so škripotom otvorila. Zavanul k nemu chladný vietor. Pred sebou videl kopček, drobný skoro ako krtinec. Ivan neváhal. Jednotku, ktorou predtým odomkol bránu, si starostlivo vložil späť do *iterátorky*. Vybehol na kopec. Na jeho vrchu stála studňa a prázdne vedro. Pri nej stála tabuľa s takýmto nápisom.

*Toľkokrát polej kvety vedrom s vodou zo studne, aby počet vedier bol o tri viac,
než je číslo, ktoré máš ukryté v iterátorke.*

„V *iterátorke* mám jednotku. Mám pripočítať tri, takže jedna plus tri, to je štyri,“ počítal nahlas Ivan. Do studne štyrikrát ponoril vedro, štyrikrát vytiahol plné, štyrikrát polial kvetiny.

Keď vylial štvrté vedro, kvetiny začali rásť. Rástli Ivanovi k pásu, potom po bradu, až ho prerástli. Utkali sa v bránu. V bránu s kľúčovou dierkou.

„To je všetko?“ smial sa Ivan. Neveril tomu, že niekto také ľahké úlohy nezvládol. Otvoril svoju *iterátorku*. Mal v nej dvojku, teda splnil prvú úlohu.

Z krabičky *iterátorky* vybral dvojku a vložil ju do kľúčovej dierky. Brána sa so škripotom otvorila. Zavanul k nemu chladný vietor. Dvojku vytiahol z kľúčovej dierky a odložil si ju späť do *iterátorky*. Pred sebou videl kopček, o niečo väčší ako v predchádzajúcej úlohe. Za chvíľu vybehol na vrch. Opäť tam bola studňa. Pri nej stála tabuľa s rovnakým nápisom, ako naposledy.

Ivan teda spočítal, že ak má v krabičke dvojku, potom dva plus tri je päť vedier vody. Nabral päť vedier, polial kvetiny a opäť sa zjavila brána. Ivan otvoril svoju krabičku *iterátorku*. Mal v nej trojku, teda splnil druhú úlohu a môže ísť ďalej. Šťastne ju vložil do kľúčovej dierky a odomkol. Brána sa znovu so škripotom otvorila.

Ivan vošiel bránou dnu. Pred ním bol kopec, vyšší ako v prvej a druhej úlohe. Pomalým krokom vyšiel na kopec. Hore bola stará známa studňa a tiež tabuľa. „O tri viac ako číslo v iterátorke.“ čítal nahlas Ivan. Otvoril svoju iterátorku. Bola prázdna. Ivan zmätene vyleštil oči. „Akože je prázdna?!“ Poobzeral sa okolo, ale stratené číslo nikde na blízku nevidel. Vtedy si uvedomil, že ho zabudol v kľúčovej dierke v poslednej bráne. Musí si spomenúť, aké číslo to bolo..

Zatiaľ splnil dve úlohy. Na začiatku mal číslo jedna, potom splnil úlohu a získal číslo dva. Keď splnil druhú úlohu, získal číslo.. tri! Ivan spočítal, že tri plus tri je spolu šesť. Teda načrel šesť vedier vody a polial kvetiny. Nervózne čakal. Z kvetov sa začala utkávať brána. Ivan rýchlo otvoril svoju krabičku *iterátorku*. Bolo v nej číslo štyri. Od radosti vyskočil. Spomenul si správne! Odomkol bránu, pre istotu potom vrátil štvorku do *iterátorky* a prešiel bránou.

Niekoľko ďalších úloh bolo podobne nenáročných. Ivan otvoril bránu a zavial k nemu chladný vietor. Vyliezol na kopec. Pripočítal k číslu v *iterátorke* tri, nabral presne toľko vedier vody, polial kvetiny a šiel ďalej. Teraz si už číslo starostlivo odkladal do krabičky. No kopec pred ním stále rástol. Rástol aj počet vedier, ktoré bolo treba načrieť. A s tým všetkým rástla aj Ivanova vyčerpanosť. Začal sa báť, že úlohy nezvládne.

Keď odomykal bránu číslom deväť, vedel čo ho čaká. Vrch, štít, ktorého vrchol sa strácal v oblakoch. Kráčal do kopca, oddychoval pod stromami, sťažka dýchal. Keď už zmizli stromy, len tak ležal na kamenistej ceste. Po niekoľkých hodinách, ktoré sa mu zdali ako večnosť, vyliezol na vrchol. Vyčerpane si kľakol ku studni a vzal do rúk vedro. Ruky sa mu triasli od únavy. Nabral jedno vedro vody a polial kvety. Nabral aj druhé, tretie, štvrté... Nabral ich spolu dvanásť. Z kvetov sa znovu, poslednýkrát, uplietla nádherná brána.

Ivan otvoril krabičku. Mal v nej jednotku a nulu. „Desať,“ zašepkal. Možno by aj zvýskol, ale nemohol. Nevládal. Odomkol a potisol bránu. Naposledy sa s vrznutím otvorila. Chladný vietor už nezavial.

Ivan bol bohatier. Bol voľný. Už viac nebol zaseknutý v cyklických úlohách, ktoré sú síce stále tie isté, no vždy trochu iné.